

PROMISIUNILE LUI DUMNEZEU

Unul dintre cele mai importante lucruri, care ar trebui înțeles bine de cel care caută adevărul divin, este cel cu privire la misiunea Domnului Isus Christos. Acesta nu poate fi înțeles fără o cercetare integrală și a Scripturilor Vechiului Testament. Această concepție ar putea fi contestată de unii care pretind a cunoaște Biblia, dar un studiu atent al Noului Testament va dovedi că avem dreptate. Astfel se va descoperi că orice aspect al lucrării lui Isus, privind fapte din trecut, cât și din viitor, își au rădăcinile în Vechiul Testament. Deci, până când nu vom cerceta ceea ce cuprind aceste cărți și, în același timp, nu vom înțelege cum S-a revelat din începuturi Dumnezeu către omenire, noi nu vom putea aprecia semnificația venirii și misiunii lui Isus.

În acest sens, prezentăm câteva citate care să susțină punctul nostru de vedere: Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, declara:

Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David, cum vestise prin

gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime: . . . Astfel, El Își arată îndurarea față de părinții noștri, și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam. (Luca 1:68-73)

Apostolul Pavel, predicând în Antiohia, spunea:

„Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus.“ (Faptele Apostolilor 13:32,33)

Către cei credincioși din Roma, le scria:

Christos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșii lui Dumnezeu, și Să întărească făgăduințele date părinților. (Romani 15:8)

Celor din Galata:

Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această

veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.“ *Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi . . . pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Christos Isus, așa că, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: „și semințelor“ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci cum ar fi vorba numai de una: „și seminței Tale“, adică Christos. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța“ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință. (Galateni 3:8,13,14,16,29)*

Referindu-se la condiția celor credincioși, înainte de a afla despre Christos, Pavel spunea:

. . . în vremea aceea erați fără Christos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței. (Efeseni 2:12)

În fața regelui Agripa, declara:

. . . acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri. (Fapte 26:6)

Este evident pentru cititor (din aceste citate) că lucrarea la care s-a angajat Christos, nu ar fi putut fi realizată fără cunoașterea Vechiului Testament, în general, din care am redat

despre „promisiunile către părinți“. În fiecare din aceste citate, (și sunt și altele), se face aluzie la aceste promisiuni, menționându—se, de asemenea și venirea lui Isus. Mai mult, se arată că un adevărat credincios al lui Christos va împărtăși aceste promisiuni; ne întrebăm, cum ar putea cineva să devină un adevărat urmaș al lui Christos, fără să cunoască aceste promisiuni sau să le înțeleagă?

Promisiunea din Eden

Prima dintre făgăduințele Domnului apare în Geneza cap.3. Se relatează despre prima mare tragedie din istoria rasei umane, „intrarea păcatului în lume“ și îndepărtarea omului de Dumnezeu. A fost începutul intrării răului pe care omenirea avea să-l cunoască prin suferință; dar este și evidența dragostei și grijii Domnului, de fiecare dată când aveau loc astfel de evenimente. El ne-a făcut făgăduința eliberării noastre.

Promisiunea exprimată enigmatic, va reprezenta o realitate. O găsim în cuvintele Celui Atotputernic adresate creaturii care l-a indus pe om la păcat:

Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestat ești . . . Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul. (Geneza 3:14,15)

Aici este prezis un viitor conflict și orice altceva am putea înțelege din aceste versuri, trebuie să fim de acord că aceste cuvinte au fost pe deplin dovedite. Dintre toate animalele de pe pământ, șarpele a fost unul dintre cei mai învederați dușmani ai omului, alunecând silențios prin ascunzișuri, gata oricând să te rănească mortal, să-ți inoculeze veninul ucigător în călcâi. La aceasta, reacția instinctuală a omului atacat este de a se întoarce și, cu un băț sau piatră, să lovească șarpele, spre a-i zdrobi capul și a-l distruge. Apoi, omul se va întoarce să-și vadă rana, pe care dacă o va îngriji atent, nu i se va dovedi fatală.

Bineînțeles că există o altă semnificație, cu mult mai profundă a acestor versuri, al căror înțeles literal s-a dat mai înainte. Se prezintă, de fapt, prevestirea conflictului etern dintre bine și rău, dintre credință și obscuritate, conflict ce avea să demareze. „Șarpele“ este simbol al păcatului și al oamenilor răi, ai descendenților lor. De aceea, Isus se adresează adversarilor săi prin „șerpi, pui de năpârci“ (Matei 23:33). Cu această clasă de oameni, femeia și sămânța ei vor fi într-o permanentă dușmănie, conflictul încheindu-se numai prin distrugerea unei părți sau a celeilalte.

Nu cunoaștem cum au înțeles Adam și Eva acest mesaj, dar prin evenimentele ulterioare suntem ghidați în mod clar să vedem că lucrarea lui

Christos a fost prevăzută. Christos a fost născut printr-un miracol dintr-o femeie, el neovând un tată pământesc. De aceea se identifică cu „sămânța femeii“, fiind acel campion al dreptății, ridicat împotriva puterii păcatului. Viața muritoare a lui Isus s-a devotat supremului conflict între dreptate și păcat; el a moștenit din slăbiciunea și tendința de a păcătui, aparținând descendenților lui Adam, dar, nu precum Adam, Isus a reușit să depășească păcatul, fapt pentru care a fost slăvit de Dumnezeu:

Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât tovarășii tăi. (Evrei 1:9)

Însă, victoria lui Isus nu a fost obținută fără luptă (în timpul luptei, învingătorul suferind, de asemenea), așa cum se prevede în Geneza 3:15. De o deosebită importanță este să notăm precizia termenilor prin care este descris conflictul:

Tu (șarpele) în dușmănie cu femeia
Sămânța ta în dușmănie cu sămânța ei
Capul tău zdrobit de sămânța ei
Tu îi vei zdrobi călcâiul.

Observați că, la apogeul său, conflictul nu s-a desfășurat între semințele respective. Aceasta ar fi presupus o luptă între Isus și oponenții săi, ceea ce de fapt nu a avut loc. Isus nu a pricinuit

nimănui vreo vătămare. Lupta în sine se duce chiar între „șarpe“, puterea păcatului și sâmbița femeii. Consecința acestei lupte este rana fatală primită de șarpe în cap, ceea ce semnifică distrugerea păcatului. Însă și Isus însuși a suferit. Forțele păcatului: preoții, scribii, fariseii și saducheii, Irod, Pilat, soldații romani, cu toții, au dorit să-l omoare. Nu este oare acesta un fapt remarcant și fatal? În realitate, nu, deoarece Isus s-a ridicat a treia zi. Rana în sine, a fost vindecată, prin aceasta îndeplinindu-se cuvintele: „tu (șarpele) îi vei zdrobi călcâiul“. Adevărata victorie i-a aparținut lui Isus Christos. Păcatul nu a găsit nici un loc de penetrat în viața lui muritoare. El a distrus păcatul din el însuși.

Scopul Scripturii, de acum înainte, este de a dezvălui planul lui Dumnezeu, care se va împlini prin lucrarea acestui Mântuitor. Este tema principală care străbate întreaga Biblie, de la Geneza și până la Apocalipsa și care găsește o expresie pozitivă și în celelalte promisiuni ale lui Dumnezeu, pe care le vom examina în continuare.

Promisiunea către Avraam

Se va observa că în cadrul citatelor menționate anterior din Noul Testament, de o importanță deosebită este promisiunea făcută lui Avraam. De fapt, aceasta este promisiunea de bază, fundament pe care se întemeiază speranța întregii Evanghelii, și punctul

central al învățăturii lui Christos și al apostolilor.

Avraam a trăit cu 2000 de ani înainte de Christos. Își ducea viața în Ur, din Caldeea (Mesopotamia), un oraș cu un înalt nivel de civilizație, dar ai cărui locuitori, erau în cea mai mare parte idolatri. Avraam credea doar în singurul și adevăratul Dumnezeu. Din cauza credinței sale, Dumnezeu i-a poruncit să-și părăsească pământul strămoșesc și să călătorească spre un pământ pe care El i-l va dăruia. Atât porunca, cât și promisiunea le vom găsi în Geneza 12:1-3:

Domnul zise lui Avram: „Iesi din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin tine.

Se disting două trăsături esențiale în promisiune, care trebuiesc evidențiate:

1. „Voi face din tine un neam mare.“
2. „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin tine.“

Prima afirmație o vom dezbate mai târziu. Cea de-a doua îi va atrage imediat atenția cititorului, așa după cum descrie și apostolul Pavel, în Galateni

3:3, umătoarele:

Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam, această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.“

Evanghelia, atunci, fusese dată pentru această binecuvântare a națiunilor prin Avraam. Vom observa cum se reflectă această idee în învățătura lui Christos. Când Avraam a ajuns pe pământul Canaan, Dumnezeu i-a apărut din nou spunându-i:

Toata țara aceasta o voi da seminței tale. (Geneza 12:7)

... Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. (Geneza 13:14-17)

Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică. (Geneza 17:8)

Astfel i-a fost promis pământul Canaanului lui Avraam și descendenților săi, pentru posesiune veșnică.

Această făgăduință a fost

reconfirmată după ce Avraam și-a demonstrat pe deplin credința sa față de Dumnezeu, fiind gata să-și sacrifice propriul fiu, Isaac. Cu această ocazie, Dumnezeu i-a spus:

Pe Mine însuși jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, Te voi binecuvânta foarte mult, și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea. (Geneza 22:16-18)

Prin această divină declarație se repetă aceleași două caracteristici principale ale promisiunii: înmulțirea descendenților lui Avraam, ca o mare națiune, și, apoi, binecuvântarea tuturor națiunilor prin această sămânță.

Reînnoirea promisiunii către Isaac și Iacov

Avraam a murit la vârsta de 175 de ani. Dar promisiunea nu a murit o dată cu el. Dumnezeu i-a apărut fiului său, Isaac, căruia i-a spus:

Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale, și voi ține jurământul pe care L-am făcut tatălui tău Avraam. Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate

ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta ca răsplată, pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea. (Geneza 26:3-5)

Această promisiune i-a fost repetată și fiului lui Isaac, Iacov, căruia Dumnezeu i-a spus:

Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și sămânța ta. (Geneza 28:13-14)

Acestea au fost promisiunile făcute părinților evreilor, făgăduințe ce ocupă un loc atât de important în scrierile Vechiului Testament.

Care este semnificația acestor promisiuni? Cum vor fi îndeplinite? Ce legătură au cu lucrarea Domnului Isus Christos? Răspunsul la aceste întrebări poate fi găsit dacă examinăm cele două părți ale promisiunii cu atenție. Prima se concretizează în formularea „Voi face din tine o mare națiune“. Aceasta, fără discuție, s-a realizat. Iacov, al cărui nume a fost schimbat în Israel, a avut 12 fii, care au devenit întemeietorii celor 12 triburi ale Israelului. După o perioadă de existență dusă în Egipt, cele 12 triburi au invadat pământul

Canaanului (Israelul), sub conducerea lui Iosua și și-au întemeiat națiunea. Și-au numit regi din rândurile lor, dintre care cei mai renumiți au fost David și Solomon, sub care regatul a atins apogeul în putere și sferă de influență.

Dar, chiar dacă este adevărat că descendenții lui Avraam au devenit o mare națiune și au moștenit pământul promis, această parte din promisiune nu s-a realizat întru totul. Dumnezeu îi promisese lui Avraam:

Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești . . . țara Canaanului în stăpânire veșnică. (Geneza 17:8)

Regatul Israel a durat, de fapt, numai timp de 500 de ani. După aceea, în jur de anul 600 I.C., a fost cucerit de Babilon, poporul și conducătorii fiind luați în captivitate. Să însemne aceasta că Dumnezeu și-a uitat făgăduințele? Desigur, nu. Înregistrarea evenimentelor demonstrează că scopul Domnului nu a fost să-l frustreze. Nu numai profeții contemporani Vechiului Testament au declarat deseori că națiunea va fi restabilită pe pământul promis și, în mod special, despre restaurarea casei regale. Acestea sunt cuvintele adresate de Dumnezeu către Zedechia, ultimul rege, prin intermediul prorocului Ezechiel:

Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai

când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat, va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința. (Ezechiel 21:25-27)

Din această formulare, este evident că regatul nu fusese desființat pentru totdeauna, ci numai pentru un timp, până la venirea „celui care este drept“. Pentru a afla la cine se referă, este în mod absolut necesar să analizăm și o altă promisiune a Domnului.

Promisiunea către David

David a fost ales de Dumnezeu ca rege al Israelului. Acesta a respectat legile și a domnit cu dreptate. Datorită credinței sale, lui David, Dumnezeu i-a făcut câteva promisiuni, privind regatul și linia regală (al cărui inițiator fusese):

Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui . . . Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie. (2 Samuel 7:12,13,16)

Promisiunea a fost în realitate o subliniere a făgăduinței făcute lui Avraam, în ceea ce privește națiunea promisă lui, și reafirmă că regatul care fusese întemeiat pe pământul promis—pământul Israelului—va dura pe vecie. Este semnificativă această parte a revelației divine care arată cum promisiunea Domnului către Avraam fusese realizată. Apoi, asigură cheia dezlegării celei de-a doua promisiuni către Avraam: „ . . prin tine, toate națiunile pământului vor fi binecuvântate“.

David însuși a recunoscut promisiunea Domnului făcută lui, ca făcând parte din planul divin de mântuire a oamenilor, și că această consecință ar fi de o mai mare importanță decât perpetuarea liniei regale. Către sfârșitul vieții sale, se spune:

Dumnezeul lui Israel a vorbit. Stânca lui Israel mi-a zis: „Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frica de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să incolțească din pământ verdeța.“ Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare, nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre bucuria și mântuirea mea? (2 Samuel 23:3-5)

În legătură cu cele ce privesc casa lui David, acestea se reflectă prin succesorii săi. Solomon, fiul său, cu toate că a fost înzestrat cu înțelepciune și bogății, către sfârșitul domniei s-a îndepărtat de Dumnezeu. De asemenea, mulți alți regi au condus națiunea către idolatrie și neascultare. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a dat în mâna babilonenilor, în timpul domniei lui Zedechia.

David știa că va fi așa. În același timp, el a recunoscut că aceasta nu reprezenta o anulare a promisiunilor Domnului, pentru că: „El a făcut cu Mine, un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare“. Mai mult, el a asociat realizarea acestei promisiuni de conducerea unui care ar fi:

„să conducă cu dreptate, cu frică în Dumnezeu“, care se va ridica precum: „lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori“.

Se poate înțelege deci, din ambele promisiuni către David și Zedechia, prevestirea venirii unui urmaș, din linie dreaptă, din David, a cărui misiune va fi să conducă omenirea în dreptate și teamă de Dumnezeu.

Cuvintele lui Gavril către Maria

Pentru a identifica una din aceste prevestiri vom da următorul exemplu: îngerul Gavril a fost trimis la fecioara Maria, pentru a o vesti că ea va fi mama lui Mesia, adresându-i aceste vorbe:

Nu te teme Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit. (Luca 1:30-33)

Aceasta era misiunea Domnului Isus Christos, după cum a declarat îngerul Gavril, mamei lui, înainte de nașterea sa. Este o misiune care se leagă în mod evident de promisiunile făcute lui Avraam, Isaac, Iacov și David. Christos a fost destinat pentru a conduce de pe tronul lui David, în dreptate. Și prin aceasta înseamnă că promisiunea către Avraam, că „prin tine toate națiunile pământului vor fi binecuvântate“, va fi îndeplinită. Iată de ce apostolul Pavel a descris promisiunea făcută lui Avraam ca Evanghelie sau Vestea Bună a Regatului lui Dumnezeu.

Isus salvatorul

Unii vor nega spunând că binecuvântarea națiunilor este imposibilă în timp ce păcatul domnește asupra omenirii. Nu numai că păcatul își poate găsi expresia în acele aspecte ale caracterului uman care vor cauza cele mai mari nefericiri: ură, lăcomie, egoism și altele, dar, atât timp cât omul suferă de o constituție păcătoasă, fiind

supus durerii, bolilor și morții, nu poate fi vorba de vreo reală bucurie sau binecuvântare.

Prima parte a lucrării lui Isus va fi atunci, îndeplinirea promisiunii făcute în Eden, de a distruge puterea păcatului. Acesta era scopul principal al venirii sale, care a culminat cu moartea sa pe cruce, „pentru că prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții . . . și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor“. (Evrei 2:14,15)

Aceasta înseamnă că Isus a pregătit calea pentru viitoarea distrugere a păcatului și a morții, spre a aduce, în consecință binecuvântarea întregii rase umane. Făcând acest lucru, Isus s-a ridicat în ceruri, în timp ce omenirea, de 2000 de ani, continuă să sufere și să-și ducă păcatul. Atunci cum vor fi îndeplinite promisiunile lui Dumnezeu?

Reîntoarcerea lui Isus

Când Isus a fost înălțat la ceruri, au apărut doi îngeri, care le-au spus discipolilor săi:

Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care s-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer. (Fapte 1:11)

Deci, Isus se va reîntoarce din ceruri. Aceasta este asigurarea repetată a apostolilor, care au continuat să predice Evanghelia, după plecarea lui, ceea ce

se observă și din citatele următoare:

Tot așa, Christos, după ce s-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-l așteaptă. (Evrei 9:28)

. . . în așteptarea Domnului nostru Isus Christos. (1 Corinteni 1:7)

Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca și Mântuitor pe Domnul Isus Christos. (Filipeni 3:20)

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va pogori din cer. (1 Tesaloniceni 4:16)

Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru că atunci când se va arăta El, să avem îndrăzneală, și la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El. (1 Ioan 2:28)

Scopul venirii Lui

De ce va reveni Isus? Apostolul Petru ne dă răspunsul, în predica sa, la numai câteva zile după înălțarea Domnului:

[Dumnezeu] va trimite pe Cel ce a fost rânduit mai înainte pentru voi: pe Isus Christos, pe care cerul trebuie să-l primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din

vechime. (Fapte 3:20-21)

Această „restituire a tuturor lucrurilor“, la care se referea Petru, este restabilirea tronului lui David, care fusese desființat în zilele regelui Zedechia. Iată ce așteptau toți discipolii, căci înainte de înălțarea lui Isus, ei îl întrebaseră:

Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel? (Fapte 1:6).

Așteptau acest lucru deoarece astfel înțeleseseră din Scripturile Vechiului Testament, și, pe de altă parte, aceasta fusese tema principală a propriilor învățături ale lui Christos, în timpul celor trei ani și jumătate, cât a stat printre ei. Vom prezenta câteva citate din Evanghelie, pentru a ilustra acest punct de vedere:

Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi care M-ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. (Matei 19:28)

. . . când veți vedea pe Avraam, pe Isaac, pe Iacov și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară. Vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi, și vor șede la masă în

Împărăția lui Dumnezeu. (Luca 13:28,29)

Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. (Matei 6:10)

Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui. (Matei 16:27)

Regatul lui Dumnezeu

Din citatele precedente este evident că scopul reînnoirii lui Christos pe pământ este de a întemeia Regatul lui Dumnezeu, care de fapt va fi o restabilire a Regatului antic al Israelului. Într-adevăr, regatul Israelului din trecut era descris drept regat al lui Dumnezeu; de pildă, David declara:

Domnul . . . a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe scaunul de domnie al Împărăției Domnului, peste Israel. (1 Cronici 28:5)

A se vedea și: 1 Cronici 29:23; 2 Cronici 9:8; 12:8.

Acest regat, totuși va fi mărit, cuprinzând oameni și națiuni din întreaga lume:

Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului său; și El va împărăți în vecii vecilor. (Apocalipsa 11:5)

Domnul va fi Împărat peste tot

pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și numele Lui va fi un singur nume. (Zaharia 14:9)

Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire. (Psalm 2:8)

Chemarea evangheliei

Cititorul este acum, desigur, în stare să aprecieze întreaga semnificație a cuvintelor scrise de Petru în Epistola a doua:

El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii Dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă. (2 Petru 1:4)

Aceasta este marea speranță pe care o oferă Scriptura: speranța întrupată în „Promisiunea lui Dumnezeu“. Aceasta trebuie să fie bine înțeleasă. Dar, promisiunile nu sunt universale în aplicarea lor. Iată de ce binecuvântarea propovăduită nu va fi revărsată asupra fiecărui membru al rasei umane. Și, după cum Pavel observă în Galateni 3:16,

Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui . . .

iar în Romani 9:4, vorbind despre Israel, spune:

Ei au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba Dumnezeiască, făgă-

duințele . . .

Iată motivul pentru care aceia ce vor să vină la Dumnezeu, trebuie să îmbrățișeze aceste promisiuni, devenind părtași la ele, așa după cum a lăsat Dumnezeu. Pavel scrie:

Înțelegeți și voi, dar, că fiți ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați, împreună cu Avraam, cel credincios. (Galateni 3:7,9)

Apoi, apostolul continuă să explice cum poate fi realizată această relație prin intermediul Domnului Isus Christos. El scrie:

Toți care ați fost botezați pentru Christos, v-ați îmbrăcat cu Christos. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință. (Galateni 3:27,29)

Într-adevăr, după cum apostolul le scria corintenilor,

făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El [în Isus] sunt „da“ . . . (2 Corinteni 1:20).

El a fost Mântuitorul promis din Eden. El a fost sămânța promisă a lui Avraam. El a fost fiul promis al lui David, căruia îi va urma la tron. Și pentru a împărtăși aceste promisiuni, urmașii lui Christos trebuie să se boteze în Numele Său. Dumnezeu, prin harul Său, le iartă oamenilor slăbiciunile și

păcatul, lăsându-i să participe la moștenirea promisiunilor Sale, prin binecuvântarea Sa, materializată în lucrarea lui Christos.

În încheiere, să ne reamintim cuvintele apostolului Pavel:

Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice

întinăciune a cărnii și a duhului, să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu . . . De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiuce, zice Domnul Cel Atotputernic. (2 Corinteni 7:1; 6:17,18)